

χερῶς. Ἡ καμηλοπάρδαλις χωρὶς δυσκολίαν ἤθελεν εἶσθαι ἐκ τῶν υποδουλωμένων ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ζῶων, ἐὰν ἐχρησίμευε κατὰ τι, ὅπερ φαίνεται ἀμφίβολον. Αἱ καμηλοπάρδαλεις δύνανται νὰ δράμωσιν, ὡς οἱ ἐξαίρετοι τῆς Ἀφρικῆς ἵπποι, ἀλλὰ δὲν ἀντέχουσι πολὺ εἰς αὐτὸν τὸν δρόμον. Τὸ βᾶδισμα αὐτῶν εἶναι ἀχαρι, καὶ τοῦτο εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν. Διαιτῶνται δὲ συνήθως εἰς δασώδη μέρη, καὶ δὲν συχνάζουσι εἰς τὰς νομάς τῶν ἵππων καὶ προβάτων εἰμὴ ὅταν βιασθῶσιν ὑπὸ τῆς ἀνάγκης.

ΠΟΙΚΙΛΑ, ΔΙΑΦΟΡΑ.

Εἰς τὸν Κύριον Ἀλέξανδρον Ῥίζορ
Ῥαγκωῆν.

Ὡς τὸ καλᾶδημα, ὅταν γλυκύτατον
Κοπῇ ἐξαίφνης τῆς ἀηθρίας,
Καὶ ποθεινότετος τρέμῃ εἰς τὰ στήθημας
Ὁ πρῶτον τόνος,

Ὅτιω περιλῦπος φθίνει προσμένουσα
Καὶ ἡ ψυχὴ μου τὴν μελωδίαν,
Ἵψιστον θέληστρον, ἥτις μ' ἐχέετο
Εἰς τὴν καρδίαν.

Ῥίξε, μ' ἐκθείσασε, κ' ὅταν ἀτρόμητος
Εἶδες τοῦ ἔδου τὸ χαῖνον μνημα (α),
Κ' ὅταν αἰθέρια διελθὼν στάδια
Γοργῶν μὲ βῆμα,

Ἀπαρηγόρητος τὸ βλέμμα ἔτεινε
Κ' ὅπου ἤλιου ἡ ἀγλατά
Τύπον διέκρινε θανάτου, κ' ἔκραξε
Ἀπελπισία! (β)

Τῆς ἀρμονίας σου τὸ πάλμα ὤτρυνε
Τὸ κάλλος, ὅταν ἐρωτευμένον
Εἰς ἔρ', εἰς ἄγρια δάση τὸν Ἡρώα
Ζήτει προβαῖνον, (γ)

Κ' ὁ ἔρωσ τίναξε δεινὰ τὰ στήθη σου,
Ὁ τῆς πατρίδος, τὰ τῶν ἐρώτων
Τόξ' ὄτ' ἐσύνητριψες, κ' ἄγριον Ἄρεος
Σάλλισες κρότον. (δ)

Ὁἴμοι! ἀνέλπιστα σβύνει οὐράνιος
Ἄρθεις ὁ τόνος, κ' ἡ μελωδία
Ἐπαυσε, κ' ἔρημος τρέχ' εἰς τὰ ἔχνη της
Ἡ φαντασία.

Σ. Μ. Ε.

Τὸ Ὅρος.

Μὴ τὰ δάκρυα πλέον! Ὅταν ἦναι λαμπρὰ
Τοῦ θανάτου ἡ Μοῖρα, δὲν γογγύζει ὁ πόνος.
Ζηλωτὰ εἶν' εἰς ὄλους τὰ τῆς Δόξης δεινὰ,
Ὅτε ζῆ' εἰς τοὺς μὴ ζῶντας ὁ φθόνος,

Ἦ ἄθνατον ὄρος, σοβαρὰ σιωπῇ
Μεγαλεῖον ἀπλῶν εἰς τοὺς ἀγρίους σου θράχους,
Ἐλευθέριον πνεῦμα μὲ μυρρίνας κοσμεῖ
Τὴν γῆν, ὅπου κηδεῖς τοὺς προμάχους.

Τῆς Πατρίδος ὁ Δαίμων Σὲ εἴρηκε σικηνῆν
Κ' ἐνιδρύθη μὲ νεῦμα καθαρὸν, γαληναῖον,
Μέγα ξίφος γυμνῶναι μὲ βροντώδη φωνῆν
Τῆς Πατρίδος τὸν πόθον ἐμπνέων.

Βωμὸς κεῖται ἐμπρός του φῶς σκορπίζων πυρὸς
Μαραθῶνον ζῆλον εἰς τὸ στήθος ἀνάπτων,
Τροπαιοῦχος Ἡρώων τὸν κυκλῶναι στρατὸς
Εἰς τὴν φλόγα του τ' ὄπλον του βᾶπτων.

(α) Τοῦ Κ. Α. Ῥ. Ῥ. ΤΑ ΜΝΗΜΑΤΑ.

(β) Τοῦ αὐτοῦ Ἡ ΘΑΝΑΤΙΑ.

(γ) Τοῦ αὐτοῦ Ἡ ΤΑΞΙΔΕΥΤΡΙΑ.

(δ) Τοῦ αὐτοῦ Ἡ ΠΑΡΑΜΟΝΗ καὶ ὁ ΔΑΟΠΛΑΝΟΣ.

Σὲ καὶ τ' ἄσμα μου ψάλλει, κ' ὁ αἶων Σὲ ὕμνει
Ἡ ἐρήμωσις ὅταν μεγαλόφρων σὲ στέφει,
Σὲ τὸ κλέος λαμπρῶναι, σὲ θαυμάζει ἡ γῆ,
Σὲ μὲ σέβας σκιάζουν τὰ νέφη.

Ἦ ἂν πέση τὸ τέρας τῆς δουλείας, φρικτὸν,
Ἄν τὸ ἔκτρομα πέση τῆς ὠχρᾶς τυρρανίας,
Θέλουν δράμει τὰ πλήθη μὲ χαρὰν τῶν θνητῶν
Εἰς σέ, ὡς εἰς Ναὸν σωτηρίας.
Σ. Μ. Ε.

Ἡ ἀπόνοια.

Ζῶ ἤδη μόνος ἴσον ἀβίωτον,
Θάνατον ζῶντα φέρω προσμένων,
Θάνατον λήθειον, ζῶ εἰς θανάσιμον
Δρόμον προβαίνων.

Ἦ Θεοῦ δίκη! φρικασμὸς ἀμορφος
Ὡς ἡ τοῦ Κόσμου φθορὰ μὲ κρῶν
Βᾶρος ἐνέσκυψε, χέ' εἰς τὰ στήθη μου
Γόνον ταφεῖον.

Βλέπω τὴν κίσιον, εἶν' ὕψους θάραθρον,
Τὴν φύσιν βλέπω, εἶν' ἀργαλέα
Βασάνων νέκρωσις, τὴν Μοῖραν ἄσπλαγχρον
Πλάσ' ἡ ἰδέα.

Πέρασα πόνους, πόνοι μὲ κόπτουσι,
Ἐρχονται πόνοι! τίς προσδοκία;
Μηδὲν, ἢ ἀχαρις χαρὰ, ἢ ἔκδικος
Ἀπελπισία.

Μακρὴν φρικτῶδες πάθος κυκλοῦμενον
Ἐπικειμένην φθορὰν μνηστεύει,
Πένθους δόδρυγμα πίπτον θεήλατον
Τὸ πᾶν ἐνδύει.

Ὅτως ἂν αἴφνης βοῇ, ἡ κλόνησις
Φλογῶν, τὴν πόλιν ὅταν τεφρώσῃ,
Ἡ εἰς μετέωρον φορὰν κεραυνοῖον
Νέφος πλακίστη.

Σ. Μ. Ε.

Ἐνδύματα τοῦ τελευταίου συρμοῦ τῶν Παρισίων.
Ἰούνιος 1848.